

Anden Agnete og ”de andre”

Et sted i et lille land, var en lille by. I byen fandtes ikke meget. Nogle få mennesker, som holdt sammen for at have en lille god by at leve i. Nogle få huse og en lille sø var midt i byen. Ved denne sø sad en gammel mand, som passede på søen og fuglene. Det var hans arbejde. At passe på. Fuglene kom for at

svømme og få vand at drikke. Der var et mylder af fugle i søen, som den gamle mand passede på. Han kendte dem alle ved navn.

Smukt og dejligt var der.

En dag lægger en sød andemor et andeæg. Hun havde sin rede i et hjørne på græsset ved siden af søen, og var så glad for alle sine æg. Hun må ligge og varme dem med sin krop i 30 dage, så går der hul på skallen og de små ællinger kommer ud. De ryster på hovedet og ser på deres nye verden.

Den ene ælling, hun var en helt speciel ælling blev døbt Agnete. Moderen syntes hun lignede en Agnete, så det hed hun. Da hun blev større og begyndte at snadre, så snadrede hun med alle de andre ænder i andedammen.

Hun lærte hurtigt at snadre. Men hun snadrede så meget grimt, at de andre blev trætte af at høre derpå. Det var nemlig altid grim snak om de andre, hun vraltede rundt og snadrede om. Altid noget om hvad de andre ikke havde gjort og hvor grimme de var mod hende. Hun blev ved og ved. Som tiden gik kunne ingen kunne holde ud at høre på hendes grimme snadren. Snart var det om den ene, snart om den anden and. Alle stod for skud i hendes snadren.

Til sidst råbte den gamle mand højt. Han, som jo hørte alt, der blev snadret om. Han råbte: "Agnete hold så op. Vi gider ikke høre, hvad du syntes hele tiden. Du vil jo ikke høre, hvad andre siger. Du snadre hele tiden om dig selv og hvor dumme de andre er. Ingen her er dumme, men bare forskellige og det må vi lære at leve med. Alle sammen."

Den gamle mand, var blevet så træt af al den uro i andedammen. Nu kunne det være nok, syntes han.

Der blev helt stille i andedammen. Alle havde hørt at den gamle mand råbte. Undtagen Agnete. Hun blev dog så sur, fordi den gamle mand råbte til hende. Men hun forstod ikke rigtigt, hvad det var han sagde.

Alt i hele verden måtte handle om hende. Det var det eneste, hun forstod og gik op i. Og hvad de andre sagde eller råbte ragede hende en papand.

Agnete blev så sur, at hun vraltede og fløj væk fra andedammen. Her ville hun i hvert tilfælde ikke være mere, her hvor alle de dumme ænder var i hele verden. Hun syntes, al dumt i verden, var de andres skyld. Hun havde svært ved at have et godt liv, og at finde en andefar til sine æg. De der andefædre, ville ikke lave æg med Agnete. Der fandtes andre ænder, som var meget sødere end Agnete, syntes de.

Nogle som ikke var så grimme i deres næb. Agnete troede, at jo grimmere hun snadrede om de andre ænder, jo mere ville de blive, som hun gerne ville have dem. Sådan at hun kunne holde dem ud. Men sådan hænger nogle verden ikke sammen. Det eneste nogen and kan ændre på, er sig selv. Ingen kan ændre på de andre.

Agnete var nu kommet til en ny sø, og hun blev ved at snadre grim snak. Hun holdt ikke sit næb lukket ret lang tid, kun når hun spiste. De andre ænder i den nye sø, blev så trætte af hende, og bad hende flyve hjem, hvor hun kom fra. De ville ikke mere høre på hendes grimme snadren. Der var sådan en uro i andedammen, når hun var der.

En kold sommeraften kom hun tilbage til sin gamle sø. Den gamle mand sad der stadig, han så Agnete og tænkte: "Åhh, nej. Kommer hun nu igen. Hun er ikke til at holde ud at høre på."

Han rejste sig op med besvær og råbte ud over andegården: "Agnete, kom her hen, jeg har noget jeg vil tale med dig om." Agnete kom, fordi han råbte så højt. Han sagde: "Agnete, håber du har lært noget, medens du har været væk. Når du nu har lært, ikke at snadre grim snak om de andre, kan du godt være her. Ellers må du finde et andet sted at være. Forstår du det? Ellers kan du ikke være her i søen."

Agnete tænkte sig godt om. Hun havde ikke lyst til at finde et nyt sted at være. Hun tænkte og tænkte, og pludselig forstod hun, hvad den gamle mand havde sagt til hende. Hun skulle lade være at have så travlt med , hvad de andre gjorde og sagde. Og snadre grim snak om dem. Hun kunne ikke ændre på de

andre, kun ændre på sig selv. Det var det, hun måtte lære, for at være sammen med andre ænder. Jo, nu forstod hun det godt. Langt om længe.

Det var mærkeligt, hun ikke havde forstået det før, syntes hun pludselig. Underligt som verden går, og hvad ænder lærer. Pludselig forstod hun noget nyt noget ukendt.

Så derefter holdt hun næbbet lukket, og fik det med tiden godt med de andre ænder.

Hun skulle jo lige lære det først. Altså at holde næbbet lukket. Og passe sit eget andeliv. Og feje for sin egen andedør før, hun svinede andres dør til.

Så livet i andegården blev godt for alle ænderne, også Agnetes. Og den gamle mand, kunne tage sig en lille lur, nu var der ro i andedammen.

Sådan må livet for ænder være.